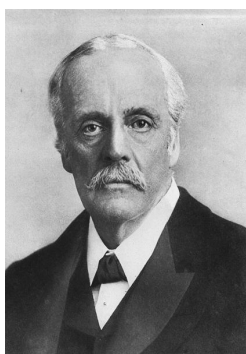

מאורות אל העבר

יז חשוון תרע"ז | 02/11/1917

Foreign Office.
November 2nd, 1917.

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of His Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to, and approved by, the Cabinet:

His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country.

I should be grateful if you would bring this declaration to the knowledge of the Zionist Federation.

Arthur Balfour

בלפור וההצהרה (ויקפדיה, נחלת הכלל)

בשורת גאולה רכובה על זכרות. (הצהרת בלפור)

עשרים שנה לאחר שהרצל החל לפעול, למען הכרת מדינות העולם, בשאיפת היהודים למדינה, זה קרה. מכלול של גורמים: רצון לרצות את יהודי אמריקה, כדי שארצם תסייע לבריטניה, במהלך מלחמת העולם הראשונה, שיקולים פוליטיים, הקשורים לתכנון עתידו של המזרח התיכון. הכרת טובה לאישים ציונים, כמו חיים ויצמן ואהרן אהרונסון, והרבה הרבה, מטען דתי של נוצרים אוהבי ישראל. כל אלה חברו יחדיו ביום י"ז בחשוון תרע"ז (2.11.1917). לורד ליונל וולטר רוטשילד, ממנהיגי התנועה הציונית בבריטניה, וחובב חיות נודע, שאת מרכבתו הובילו צמד זכרות, נקרא למשרד החוץ הבריטי. שר החוץ הבריטי הלורד בלפור, העניק לו את המכתב, ששימח מליוני יהודים בעולם: "ממשלת הוד מלכותו רואה בעין יפה הקמת בית לאומי ליהודים בארץ ישראל, ותעשה כמיטב מאמציה, להקל על השגת מטרה זו". בהצהרה היו לא מעט הסתייגויות וביטויים, שלימים יאפשרו לבריטים, לנסות ולחמוק מההתחייבות. ובכל זאת, לראשונה, הכירה מעצמת על, בשאיפת היהודים לשוב לארצם. הדרך לתקומה עוד הייתה ארוכה, אבל הרכבת יצאה מהתחנה.

